

ZIJN LAATSTE WERK

In de aanplanting stond oude Jacob Igersen met zes anderen. Hij was moe geweest — toen hij pas begon was hij al dadelijk moe. Maar dat scheen lang geleden; hij had geen last van de kou, en geen last van rheumatiek in zijn linkerschouder. Hij zwaaide zijn bijl en hakte in de dunne stammen, zwaaide weer en hakte weer.

Hij had een keer of wat om zich heen gekeken en naar de lucht gekeken, of niets er op wees dat de wind zou draaien; en een keer of wat had hij op zijn horloge gekeken hoe laat het kon zijn. Maar dat scheen ook allemaal al lang geleden.

Hij hakte rijen jonge dennen om en sleepte ze bij elkaar en laadde ze op de wagens, die wachtten, en hakte weer, en sleepte weer en laadde weer op. Het viel hem nog even in dat het eigenlijk zonde was — een paar jaar geleden had hijzelf die dennen helpen pooten; nu hielp hijzelf mee ze om te hakken.

— Men kan nooit van te voren zeggen hoe het gaan zal.

Want toen hij ze pootte had hij gedacht:

— Als ze later omgehakt worden doet mij het hoofd al geen zeer meer.

Pommel stond even bij hen en moedigde hen aan en dacht:

— Hoe houdt zoo'n man het vol?

— Nog een uur, anderhalf, dan is het gebeurd, zei hij.

Er kwam geen eind aan; het begon harder te waaien en het begon te regenen, Jacob Igersen vernam er niets van — hij hakte maar en sleepte maar en laadde de wagens vol.

De grond begon drassig te worden; verderop staken de toppen van groen begroeide duinen nog boven het water uit. Later stonden ze in de aanplanting tot hun knieën in het water. Een wagen kantelde; de paarden hinnikten en traptten.

— Help even!

Met z'n allen moesten ze helpen.

En toen de wagen weer op zijn wielen stond leek het even alsof Jacob Igersen niet meer kon. Hij leek geen mensch meer; zijn anders al zoo magere wangen waren nog meer ingevallen; dwars over zijn gezicht had hij een vurig roode schram; zijn handen beefden; zijn beenen trilden; hij wankelde. Zijn oogen gloeiden.

— Nog éven! schreeuwde Pommel, die juist, over een duin heen, aan kwam. — Nog even; het water rijst haast niet meer!

Hij maakte een beweging alsof hij naar Jacob wilde gaan en zeggen:

— Rust jij eerst maar uit, oude.

Toen was Jacob al weer begonnen ook; hij nam zijn bijl, die aan een touw over zijn schouder hing, en hakte weer, en sleepte weer dennen weg en hielp weer wagens vol laden.

Zoodra hij weer aan den gang was scheen het haast vanzelf te gaan.

's Middags om half drie heesch iemand een vlag op een boerderij in den polder. Ieder die een schop had stak deze omhoog.

De menschen keken elkaar aan en glimlachten — meer dan alleen maar glimlachten en hun